



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **Ing. D. L.**
zastoupená Mgr. Danielem Grimmem, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Janáčkova 1089/20

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2018 č. j. MSK 125536/2018, o
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje

Městského úřadu Kopřivnice ze dne 30. 7. 2018 č. j. 38239/2018/ČEBO o přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen zákon o některých přestupcích) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobkyně namítala, že správní orgán jednání nesprávně právně posoudil jako přestupek, přičemž nezohlednil veškeré relevantní skutečnosti a nepostupoval tak, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedla, že správní orgán zcela odmítl její obhajobu. Svědci měli na výsledku řízení osobní zájem, a to z důvodu rodinného vztahu k ní a také v důsledku jejich dlouhodobé averze vůči ní. Námitkami týkajícími se věrohodnosti svědků se správní orgán řádně nevypořádal. Namítala rovněž, že výslech byl veden účelově tak, aby byla prokázána její vina. Svědci nebyli konfrontováni se skutečnostmi, které ona uváděla na svou obhajobu a správní orgán se nedotazoval na podstatné okolnosti týkající se fyzického útoku poškozené vůči ní. Tedy nezjišťoval skutkový stav ve vztahu k fyzickému a slovnímu napadení ze strany poškozené vůči její osobě. V případě, že by tento útok byl prokázán, měl správní orgán tyto skutečnosti při rozhodování o vině zohlednit, neboť má za to, že v případě, že by byla k útoku (byť jej popírá) vyprovokována ze strany poškozené, nelze její jednání posuzovat jako přestupek ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Uvedla, že příčinou takového jednání byla bezprostřední reakce na fyzické a verbální napadení. Protože správní orgán I. stupně nevyslýchal svědky rovněž k okolnostem jejího napadení ze strany poškozené, zatížil řízení zásadní vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Poukázala rovněž na to, že se svědky P. L. a M. L. a s poškozenou má dlouhodobé spory. Tyto spory pramení z jejich averze vůči ní. Uvedla, že v minulosti tyto osoby proti ní sepisovaly petice a neustále se jí snaží znepříjemnit život. Existencí osobního zájmu svědků na výsledku řízení se správní orgán I. stupně, zcela opomenul zabývat. Podotkla, že rovněž žalovaný přiznal, že se svědecké výpovědi rozcházejí, avšak v podstatném bodě, tj. že nadávky zazněly, se shodují. Žalobkyně vyslovila názor, že za této situace, mají-li svědci osobní zájem na výsledku řízení a jejich výpovědi se rozcházejí, je jejich svědecká výpověď, jakožto jediný přímý důkaz, nedostatečná a způsob vedení výslechu ze strany správního orgánu vylučuje použitelnost výpovědí, jakožto důkazu. Co se týče jejího napadení poškozenou, namítala, že předložila správnímu orgánu fotografii pořízenou bezprostředně po napadení a lékařskou zprávu z oční kliniky. Správní orgán se zmiňuje pouze o lékařské zprávě, kterou nesprávně interpretuje tak, že nebylo shledáno žádné viditelné poškození a že tvrzení obviněné tak nebylo spolehlivě prokázáno. Tyto závěry však dle jejího názoru z lékařské zprávy nevyplývají. Nadto správnímu orgánu předložila zmíněnou fotografii, kterou správní orgán vůbec nevzal v potaz, a s jejím odmítnutím se rovněž nevypořádal. Namítala, že tyto důkazy svědčí v její prospěch, resp. potvrzují její verzi události, že byla ze strany poškozené napadena.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Rozhodnutí žalovaného i proces, který jeho vydání přímo předcházel, jsou zcela v souladu se zákonem. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán posoudil důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Své závěry včetně odůvodnění věrohodnosti výpovědí svědků uvedl správní orgán I. stupně na str. 7 a 8 rozhodnutí, na což navázal žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 2 a 3. K námitce, že správní orgány odmítly zohlednit žalobkyní předložené důkazy, tj. fotografie a lékařskou zprávu, žalovaný uvedl, že k fotografii paní K. se vyjádřil na str. 3 napadeného rozhodnutí. Lékařskou zprávou se zabíral správní orgán I. stupně a o možnosti oznámit přestupkové jednání jiné osoby a předložit k tomu důkazy uvědomil žalobkyni opět na str. 3

napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že jednání, jehož se měla dopustit osoba přímo postižená spácháním přestupku na žalobkyni, je jednáním, pro které řízení vedeno nebylo a není tak důvodu k tomuto provádět důkazy. K námitce, že správní orgán nezohlednil útok osoby přímo postižené spácháním přestupku na žalobkyni a jednání žalobkyně bylo pouhou bezprostřední reakcí na její napadení, a že jej tak nelze považovat za hrubě urážlivé, žalovaný uvedl, že nelze odvracet přestupkové jednání dalším přestupkovým jednáním. Znaky okolností vylučujících protiprávnost v posuzovaném případě naplněny nebyly. V dané věci proto není rozhodné, jaké jednání činu žalobkyně předcházelo, když je zcela zřejmé, že pronesení urážek nemůže být okolností vylučující protiprávnost, ale pouze reakcí na případné jednání osoby přímo postižené spácháním přestupku. Není proto účelné se potencionálním jednáním osoby přímo postižené spácháním přestupku zabývat jako argumentem pro nemožnost spáchat výše uvedený přestupek, když toto jednání může být pouze dalším přestupkem, nikoliv výmluvou žalobkyně. Jednání osoby přímo postižené spácháním přestupku nebylo předmětem uvedeného přestupkového řízení.

4. Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť účastníci řízení ve lhůtě do 2 týdnů od doručení výzvy dle § 51 odst. 1 s.ř.s. svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání nevyjádřili.
5. Ze správních spisů bylo zjištěno, že Městský úřad Kopřivnice rozhodnutím ze dne 30. 7. 2018 č. j. 38239/2018/ČEBO uznal žalobkyni vinnou, že dne 29. 7. 2017 v blíže nezjištěné době od 10.00 hodin do 12.00 hodin v obci P., část H., na pozemku rodinného domu č. p. X přes oplocení úmyslně několikrát po sobě urazila Z. L., nar. X, trv. bytem P. X slovy „ty kurvo, běhno, ty pičo“, tedy jinému ublížila tím, že ho hrubě urazila, čímž spáchala přestupek proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a dále bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 9. 2018 č. j. MSK 125536/2018 tak, že odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
6. Co se týče žalobní námitky ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu věci v důsledku nesprávného hodnocení výpovědi svědků, vycházel krajský soud z ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Při hodnocení výpovědi slyšených svědků P. L., M. L., L. K., M. L. a P. K., krajský soud neshledal procesní pochybení správních orgánů, které by bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Co se týká svědkyň M. L. a P. K., pak tyto svědkyně incidentu osobně přítomné nebyly a informace o něm získaly až z doslechu. Rovněž z výpovědi svědka P. K. bylo zjištěno, že onoho dne 29. 7. 2017 přijel kvůli problému s autem za svědkem M.L. Když svědek L. auto kontroloval, slyšel, jak žalobkyně, která stála u plotu, začala svědkovi L. nadávat, že se tam opravují auta. Svědek rovněž zaslechl hádku žalobkyně s P. L. V době, kdy měla žalobkyně nadávat Z. L., už u svědka P. L. nebyl. Z výpovědi svědka M. L. bylo zjištěno, že dne 29. 7. 2017 kolem 10.00

nebo 11.00 hodin přijel k němu bratr svědek P. L., žalobkyně vyšla z domu a po chvíli si svědka zavolala a tázala se jej, co tam dělá jeho bratr. Přitom mu řekla, že tu nemá co dělat a žádala svědka, ať jej vyhodí. Svědek se proti tomu ohrazoval a odcházel pryč. Najednou žalobkyně začala nadávat. Slyšel, jak žalobkyně říkala, že si má hlídat tu svoji děvku, že děti bratra nejsou jeho. Svědek slyšel, jak žalobkyně svědkyni Z. L. řekla, že je „zkrvená děvka“, že se nestará o děti. Svědek P.L., který je manželem svědkyně Z. L. vypověděl, že 29. 7. 2017 přijel k bratrovi M. L. Svědek viděl, jak žalobkyně přišla v jeden okamžik k plotu a začala M. L. nadávat, ptala se jej, proč si tam dělá fušky a jestli je to povolené. Pak spustila na svědkyni Z. L. a nadávala jí „že je běhna, kurva“. Nadávala na celou rodinu. Svědkovi říkala, že děti nejsou jeho. Na další nadávky si svědek již nepamatoval. Jeho manželka svědkyně Z. L. na nadávky nereagovala, neodpovídala. Krajský soud souhlasí se závěry správních orgánů, že svědci P. L. a M. L. shodně popsali přestupkové jednání žalobkyně. Oba slyšeli, jak žalobkyně vulgárně nadávala Z. L. Ve shodě se správními orgány také soud dospěl k závěru, že samotná skutečnost, že se jedná o příbuzné, neznamená, že by jejich výpovědi měly být považovány za nepravdivé. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, který uvedl, že vztahy mezi žalobkyní a jejími sousedy, resp. Z. a P. L. jsou narušeny a že o to víc je s podivem, že to byla právě žalobkyně, která jako první oslovila M. L.s tím, že si nepřeje, aby prováděl opravu vozidla. Žalovaný správně poznamenal, že žalobkyně mohla logicky očekávat, že tím iniciuje eskalaci jejich sporů. Žalovaný rovněž správně poukázal také na to, že není zřejmé, proč žalobkyně upozornila P. L., ať si nechá udělat test DNA svého nejstaršího syna, když mohla očekávat reakci na tento zásah do soukromé sféry jiného. I dle názoru soudu takového chování žalobkyně prakticky zcela vylučuje, aby byla žalobkyně považována za pouhou oběť spiknutí svých příbuzných. Ani soud nemá pochybnosti o pravdivosti výpovědí svědků. Ve shodě se správními orgány také soud dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by správním orgánem slyšení svědci vypovídali se záměrem žalobkyni poškodit. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti.

7. Při hodnocení provedených důkazů, zejména výpovědí slyšených svědků soud neshledal procesní pochybení správních orgánů, které by bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu správnímu orgánu ukládá povinnosti bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně řádně odůvodnil na základě zjištění z provedených důkazů, závěr o tom, že se žalobkyně dopustila předmětného přestupku. Správní orgán I. stupně uvedl, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Soud souhlasí se správním orgánem, že výpovědi svědků P. L. a M. L., kteří potvrdili, že žalobkyně Z. L. nazvala běhnu, kurvou, děvku, jsou věrohodné a že nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by mohly vést k domněnce o připravenosti zdiskreditovat žalobkyni. Žádný ze slyšených svědků nepotvrdil verzi žalobkyně, že byla poškozenou vyprovokována a že její jednání byla bezprostřední reakce na fyzické a verbální napadení. Především je nutno učinit závěr, že pronesení urážek nemůže být okolností vylučující protiprávnost. Obecně je třeba říci, že fyzické napadení může být

pouze dalším přestupkem, nikoli argumentem pro akceptaci navazujícího protiprávního jednání osobou postiženou případným přestupkovým jednáním. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřil na str. 3 k důkazům navrženým žalobkyní. Učinil tak i správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí. Se závěry správních orgánů se soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech proto odkazuje na odůvodnění jejich rozhodnutí. Jedná se zejména o žalobkyní předloženou lékařskou zprávu, fotografie. Námitka žalobkyně, že se správní orgány s její obhajobou dostatečně nevypořádaly a ani s jí předloženými důkazy, soud nesouhlasí.

8. Soud má za to, že závěrům správních orgánů o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku žalobkyní nelze nic vytknout. Shodně s žalovaným má soud za to, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na základě provedených důkazů bylo možno dospět k závěru, že se žalobkyně dopustila přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích a k porušení § 3 správními orgány nedošlo.
9. Ze všech shora uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31.10.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně